

P. ST. POLENČAN:

Zvonimirčkove sanje.

ojoj se mi je sanjalo, da smo šli jaz, ate in mamika z doma. Doma je ostala samo Milica. Odšli smo kmalu popoldne, a ko se zvečer vrnemo, ne dobimo več Milice nikjer. Iskali smo jo, klicali, toda vse zaman. Milice ni bilo nikjer.

Ko sem pa jaz dorastel, sem se napotil po svetu iskat sestrice. Hodil sem že dolgo. Neke jasne noči — mesec je svetil na nebu — pa dohitim starčka. Vpraša me, kam grem. Ko pa mu razodenem, da iščem sestrico, mi reče: „Dragi dečko! Idi odtod čez devet hribov in prideš v veliko dolino. Tam stoji na sredi doline hrast; med koreninami tega hrasta dobiš zapisano, kje je sestrica in kako ti jo je rešiti.“ Komaj to izgovori, izgine.

Jaz sem se res napotil čez hribe in za devetim hribom sem dobil dolino in v nji hrast. Hitro odgrebem korenine in najdem kamenček in na njem zapisano: „Tvoja sestrica je pri stari Urši, sosedi tvojih staršev. Vzela si jo je, da ji služi. Idi in odreži tri cvetice, ki cveto na njenem vrtu! Sestrica bo rešena.“

Takoj sem se odpravil domov. Hodil sem zopet dolgo, preden sem prišel v domačo vas. Prav nič nisem šel pozdravit svojih staršev, temveč sem hitel na vrt sosede in odrezal one tri cvetice.

Komaj pa sem odrezal zadnjo, se me je Milica oprijela okolo vratu. Prav taka je bila kakor pred leti, samo nekoliko večja. Ate in mamika sta se od veselja jokala, ko sta videla zopet ljubo hčerko. Milica pa nam je pripovedovala, kako se je z njo zgodilo.

„Ko ste bili tistega nesrečnega dne odšli,“ je rekla, „je prišla Urša k nam. Videla je, da sem sama in mi ponudila jabolko. Jaz ubožica, nič hudega sluteč, sem vgriznila v jabolko. Toda joj! Takoj sem se izpremenila v mačko, in Urša me je ugrabila in nesla s seboj. Tam se me je dotaknila s čudodelno palico, in izpremenila sem se v staro sključeno ženico, kakršno ste me videli. Obljubiti sem morala Urši, da se ne bom razodela nikomur, dokler ne bom rešena, zakaj sicer bi me umorila. Kadar je bila Urša doma, sem ji stregla; mnogokrat pa je odhajala na metli gor na Klek k zborovanju čarovnic. — Danes se me je pa lotil nemir, in vedno sem hodila na vrt kakor da bi slutila, da me danes reši moj ljubi bratec.“

